

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111239312
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1111239312.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: J. S., U. W. XXX, W., zastúpeného JUDr. Róbertom Madejom PhD., advokátom, so sídlom Mýtna 42, Bratislava, proti odporcovi: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 20. novembra 2014, č.k. 15Cpr 2/2011-572, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa úrokov z omeškania a náhrady trov konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že výpoveď odporcu, daná navrhovateľovi dňa 08.07.2011, je neplatná, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 15.415,89 eur brutto, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 8.349,32 eur a taktiež mu uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu titulom súdneho poplatku sumu 924,50 eur. Rozhodol tak podľa § 38 ods. 4, § 61 ods. 1, 2, 3, § 62 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/, § 74 Zákonníka práce, keď vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľ uzavrel s odporcom dňa 29.06.2007 pracovnú zmluvu a od 01.07.2007 pracoval v pozícii vedúci vydania. Z rozhodnutia o organizačných zmenách zo dňa 10.06.2011 mal za preukázané, že generálna riaditeľka RTVS s cieľom zvýšiť efektívnosť práce zrušila nadbytočné funkčné miesto - vedúci vydania, na ktorom bol zaradený navrhovateľ. Z úradného záznamu so zamestnancom v súvislosti so zrušením jeho pracovného miesta z 24.06.2011 zistil, že s navrhovateľom za prítomnosti dvoch pracovníkov odporcu bol urobený pohovor z dôvodu rozhodnutia generálnej riaditeľky RTVS z 10.06.2011 vo veci zrušenia funkčného miesta - vedúci vydania, na ktorom bol zaradený navrhovateľ, ktorý sa stal nadbytočným a zamestnávateľ nemá možnosť ponúknuť iné vhodné pracovné miesto ani na kratší pracovný čas, bolo navrhovateľovi ponúknuté skončenie pracovného pomeru dohodou podľa § 60 Zákonníka práce alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. V zázname navrhovateľ uviedol, že sa vyjadrí 27.06.2011. Z úradného záznamu so zamestnancom v súvislosti so zrušením jeho pracovného miesta z 08.07.2011 zistil, že s navrhovateľom za prítomnosti dvoch pracovníkov odporcu (Z. D. T. G. P. X.) bol urobený pohovor z dôvodu rozhodnutia generálnej riaditeľky RTVS z 10.06.2011 vo veci zrušenia funkčného miesta - vedúci vydania, na ktorom bol zaradený navrhovateľ, ktorý sa stal nadbytočným a zamestnávateľ nemá možnosť ponúknuť iné vhodné pracovné miesto ani na kratší pracovný čas, bolo navrhovateľovi ponúknuté skončenie pracovného pomeru dohodou podľa § 60 Zákonníka práce alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. V zázname je uvedené, že zamestnanec odmietol prevziať

výpoveď s odôvodnením, že čaká na stanovisko GR RTVS k listu, ktorým žiadal zrušiť rozhodnutie, na základe ktorého mu bola daná výpoveď. Ďalej zo svedeckých výpovedí Z.. T.Z. G. R. X. mal preukázané, že dňa 08.07.2011 bol s navrhovateľom vykonaný pohovor, na ktorom bol opakovane informovaný o zrušení funkčného miesta, na ktorom bol zaradený, rozhodnutím generálnej riaditeľky RTVS z 10.06.2011, o tom, že sa stal nadbytočný, že zamestnávateľ nemá možnosť ponúknuť mu iné vhodné pracovné miesto ani na kratší pracovný čas a bola mu daná na výber forma skončenia pracovného pomeru dohodou podľa § 60 Zákonníka práce alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Navrhovateľ sa odmietol k spôsobu skončenia pracovného pomeru vyjadriť s odôvodnením, že čaká na odpoveď vo veci podanej sťažnosti generálnej riaditeľke. Vtedy Z.. T. navrhovateľovi povedala, že týmto považuje výpoveď za doručенú a začala písať úradný záznam. V priebehu písania úradného záznamu navrhovateľ odišiel. V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2014 č.k. 8CoPr 9/2013-550, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 23.04.2013, ktorým návrh navrhovateľa zamietol, a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zaoberal sa posúdením doručenia výpovede podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce a dospel k záveru, že odporca nepostupoval profesionálne a úkon doručenia výpovede nevykonal štandardným spôsobom tak, aby nevznikla pochybnosť o právnom úkone, ktorý mal v úmysle vykonať, keď svedeckými výpoveďami mal za preukázané, že dňa 08.07.2011 dal zamestnávateľ navrhovateľovi na výber formu skončenia pracovného pomeru a potom ako sa navrhovateľ odmietol k tomuto vyjadriť, Z.. T. mu povedala, že týmto považuje výpoveď za doručенú a začala písať úradný záznam, v priebehu čoho navrhovateľ odišiel. Uviedol, že ak mal odporca úmysel navrhovateľovi doručiť na pracovisku do vlastných rúk výpoveď, mal tomuto úkonu venovať náležitú pozornosť tak, aby úkon prebehol bezchybne, so všetkými formálnymi náležitosťami, t.j. priamo do vlastných rúk podať navrhovateľovi výpoveď s informovaním o tom, že mu chce túto listinu odovzdať, čo odporca neurobil, keďže na stole pred navrhovateľom ležali dve listiny - dohoda o skončení pracovného pomeru a výpoveď s tým, aby sa rozhodol k forme skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na to dospel k záveru, že úkon doručenia výpovede do vlastných rúk bol nejasný, neurčitý, vyvolávajúci pochybnosť o tom, aký úkon mal odporca úmysel vykonať. Poukázal na to, že v zázname nie je zmienka o tom, že navrhovateľovi bola daná výpoveď (s presnou identifikáciou listiny), ani že mu bola doručená do vlastných rúk, ktorú odmietol prevziať. V zázname je len rukou dopísaná poznámka Z.. T., že zamestnanec odmietol prevziať výpoveď s odôvodnením, že čaká na stanovisko generálnej riaditeľky k listu, ktorým žiadal zrušiť rozhodnutie, na základe ktorého mu bola daná výpoveď. Dospel preto k záveru, že účinky doručenia výpovede úkonom odporcu dňa 08.07.2011 nenastali, a preto rozhodol, že výpoveď odporcu, daná navrhovateľovi dňa 08.07.2011, je neplatná. Keďže rozhodol, že výpoveď je neplatná a navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával listom z 02.11.2011, priznal navrhovateľovi podľa § 79 ods. 1, 2, § 134 ods. 1, 2 Zákonníka práce náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku brutto v sume 1.288,12 eur, pri výpočte ktorého vychádzal z rozhodného obdobia apríl, máj a jún 2011, a to za obdobie 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v celkovej sume 15.415,89 eur brutto a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, keď navrhovateľ žiadal priznať náhradu mzdy v sume 16.015,68 eur. Návrh navrhovateľa zamietol aj v časti úroku z omeškania za jednotlivé mesiace odo dňa splatnosti mzdy s odôvodnením, že zamestnanec nemôže v prípade omeškania zamestnávateľa s úhradou mzdy požadovať aj úroky z omeškania, pretože Zákonník práce úroky z omeškania neupravuje a subsidiarita ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka, s poukazom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce, je vylúčená. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. s odôvodnením, že poplatková povinnosť prešla na neúspešného odporcu a súdny poplatok vyrubil vo výške 6 % z priznanej sumy. Podľa § 164 O.s.p. v písomnom vyhotovení rozsudku opravil aj počítaciu chybu v časti náhrady mzdy, ku ktorej došlo pri vyhlásení rozsudku a v časti výšky súdneho poplatku, na výšku ktorého mala vplyv opravená výška náhrady mzdy.

Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej súd zamietol návrh navrhovateľa v časti úrokov z omeškania, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ, žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a priznať mu úroky z omeškania špecifikované v petite odvolania. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, keď právnym názorom, podľa ktorého zamestnanec v rámci pracovnoprávneho vzťahu nie je oprávnený nárokovať si úhradu úrokov z omeškania, sa neprijateľne odklonil od doterajšej judikatúry slovenských súdov, ktorá štandardne posudzuje úroky z omeškania ako bežnú súčasť príslušenstva žalovanej istiny pri nárokoch vyplývajúcich z pracovného práva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie č. 57 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.12.2009 sp.zn. 1Cdo 6/2008, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave

sp.zn. 2CoPr/7/2013 zo dňa 25.09.2013 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/174/2012 zo dňa 26.03.2014. Namietal, že z uvedených rozhodnutí vyplýva, že omeškanie s úhradou peňažnej pohľadávky vyplývajúcej z pracovnoprávneho vzťahu, zakladá oprávnenie zamestnanca (ako veriteľa) nárokovať si od zamestnávateľa zákonné úroky z omeškania v súlade s § 517 Obč. zákonníka. Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, v ktorej súd návrhu navrhovateľa vyhovel, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote odporca, žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď podľa jeho názoru prejav vôle, smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru, bol jasný, určitý a zrozumiteľný, pretože navrhovateľovi bol zrejmý účel dvoch stretnutí, ktoré sa konali v súvislosti so spôsobom skončenia pracovného pomeru a bol si vedomý skutočnosti, že ak nedôjde ku skončeniu pracovného pomeru dohodou, tak mu bude doručená výpoveď a navrhovateľ svojím účelovým konaním sám zmaril akt doručenia výpovede, keď zo stretnutia vstal a odišiel. Poukázal na výpovede svedkyň pani X. G. R. T.Z., z ktorých vyplýva, že navrhovateľovi bol jednoznačne známy účel stretnutia, ktorým bolo skončenie pracovného pomeru a jednoznačne bol upovedomený o skutočnosti, že pokiaľ odmietne dohodu o skončení pracovného pomeru, bude mu doručená výpoveď. Týmto zamestnávateľ jednoznačne prejavil vôľu skončiť pracovný pomer a rovnako aj vôľu doručiť výpoveď v prípade, ak navrhovateľ nepristúpi na dohodu o skončení pracovného pomeru. Pokiaľ sa navrhovateľ na stretnutí vyjadril, že bude čakať na odpoveď generálnej riaditeľky v súvislosti s jeho sťažnosťou na údajné porušenie kolektívnej zmluvy, bol upovedomený o skutočnosti, že jeho sťažnosť nemá odkladný účinok, ale napriek tomu z druhého stretnutia odišiel. Keďže týmto konaním bolo zrejmé, že nepristupuje k dohode o skončení pracovného pomeru a bol upovedomený o skutočnosti, že ak nedôjde k dohode, bude mu doručená výpoveď, nemožno konanie navrhovateľa, keď odišiel zo stretnutia označiť inak, ako zmarenie doručenia výpovede v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vráti zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne. Uviedol, že v jeho prípade bola dostatočne prejavená vôľa skončiť s navrhovateľom pracovný pomer výpoveďou a táto vôľa bola navonok zrejmá aj navrhovateľovi. Keďže nedošlo k dohode o skončení pracovného pomeru, chcel na stretnutí 08.07.2011 navrhovateľovi doručiť výpoveď, avšak toto doručenie bolo zmarené navrhovateľom, a to takým konaním, že odišiel z miestnosti, kde sa konalo predmetné stretnutie. Podľa jeho názoru k samotnému aktu doručenia došlo, i keď dokumenty boli na stole pred navrhovateľom, akt doručenia možno chápať ako prejav vôle smerujúci k doručeniu výpovede. Namietal, že aj zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplýva, že voči navrhovateľovi bola dostatočne prejavená vôľa doručenia výpovede. Keďže navrhovateľ sa osobne zúčastnil stretnutí v súvislosti so skončením pracovného pomeru, zamestnávateľ prejavil vôľu doručiť mu výpoveď do vlastných rúk, čo však navrhovateľ svojím konaním zmaril, a teda podmienka § 38 ods. 1 Zákonníka práce bola splnená. Ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti pre nedostatok dôvodov, keď súd prvého stupňa svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevyssporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ako samotným konaním navrhovateľa a s argumentáciou odporcu o zmarení doručenia výpovede zo strany navrhovateľa. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej súd jeho návrhu vyhovel, ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Namietal, že dôkazné bremeno v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru z dôvodu porušenia ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná, znáša zamestnávateľ, ktorý je povinný bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že skončenie pracovného pomeru napĺňa podmienky ustanovené Zákonníkom práce. Za tým účelom je zamestnávateľ povinný preukázať samotné doručenie výpovede zamestnancovi, vrátane prípadného odmietnutia prevzatia. V danom prípade sa však odporca ani len nepokúsil doručiť navrhovateľovi výpoveď, keď chýba samotný akt doručenia. Navrhovateľovi bolo na stretnutí dňa 08.07.2011 ponúknuté, či chce skončiť pracovný pomer dohodou alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, avšak žiadne z týchto zistení však nemôže nahradiť samotné doručenie výpovede. Navrhovateľ ani nemohol zmariť akt doručenia výpovede, keďže odporca sa o jej doručenie ani nepokúsil a na výslovnú žiadosť navrhovateľa, aby mu boli vydané dokumenty, odporca reagoval zamietavo s odôvodnením, že originály mu vydať nemôže, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne T., ktorá na otázku odpovedala, že do ruky mu ich nedala. Uviedol, že z výpovede svedkyne T. vyplýva, že samotný akt doručenia neuskutočnila, keď pri osobnom doručovaní písomnosti bola povinná informovať ho o tom, že mu

doručuje dokument, pomenovať ho a ozrejmiť jeho obsah a súčasne podať originál vyhotovenia do jeho rúk, k čomu však nedošlo. Položenie dokumentov na stole pred svedkyňou nenahrádza akt doručenia, ku ktorému malo dôjsť. Svedkyňa T. vo svojej výpovedi priznala, že výpoveď navrhovateľovi na pohovore neodovzdala, pretože chcel od nej originál výpovede. Z tejto svedeckej výpovede vyplýva, že odmietla navrhovateľovi vydať originály dokumentov na jeho žiadosť, čo svedčí o tom, že žiadna výpoveď mu doručovaná nebola. Poukázal na ust. § 40 ods. 3 Obč. zákonníka, podľa ktorého platnosť písomného právneho úkonu sa vyžaduje, aby bol podpísaný konajúcou osobou a namietal, že zamestnávateľ týmto vyjadrením preukázal, že na pohovore nemal vôľu doručovať originál podpísanej výpovede do rúk zamestnancovi. Keďže výpoveď mu nebola doručovaná, nemohol ani odmietnuť jej prevzatie. Ďalej namietal, že záznam o údajnom odmietnutí prevziať výpoveď obsahuje formálne vady, keď tento záznam by mal byť opatrený podpismi oboch osôb, ktoré vykonávali pohovor (pani T. G. R. X.), pani X. však záznam v časti odmietnutia prevzatia výpovede nepodpísala, uvedené je len jej meno paličkovým písmom a záznam je teda vyhotovený a podpísaný výlučne jednou osobou pani T.Z.. V týchto okolnostiach sa doručovanie výpovede stalo tvrdením jednej osoby pani T. voči tvrdeniu navrhovateľa. Nepodpísanie záznamu o odmietnutí prevzatia výpovede druhým svedkom nasvedčuje aj tomu, že bol vyhotovený pravdepodobne dodatočne a účelovo v neprítomnosti pani X.Č.. Za nedôvodnú považoval aj námietku odporcu, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti pre nedostatok dôvodov.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúci sa určenia neplatnosti výpovede a priznania navrhovateľovi náhrady mzdy, je vecne správny, nesprávne však súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa v časti uplatnených úrokov z omeškania.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti výpovede odporcu danej mu dňa 08.07.2011 a náhrady mzdy, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení odporcu z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu a v rozsahu dôkazných návrhov účastníkov konania (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.). Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. a vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Zákonníka práce a v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2014 pod č.k. 8CoPr 9/2013-550, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 23.04.2013 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, a ktorým právnym názorom bol súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný v zmysle § 226 O.s.p., zaoberal sa posúdením doručenia výpovede podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce. Na základe vykonaného dokazovania dospel k správne záveru, že odporca nepostupoval profesionálne a úkon doručenia výpovede nevykonal štandardným spôsobom tak, aby nevznikla pochybnosť o právnom úkone, ktorý mal v úmysle vykonať, a preto účinky doručenia výpovede úkonom odporcu dňa 08.07.2011 nenastali a vzhľadom na to správne posúdil ako neplatnú výpoveď odporcu danú navrhovateľovi dňa 08.07.2011 a vzhľadom na neplatnosť výpovede a skutočnosť, že navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, správne posúdil ako dôvodný aj návrh navrhovateľa v časti náhrady mzdy v sume 15.415,89 eur.

Z ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná. Na doručovanie písomností týkajúcich sa vzniku, zmeny alebo skončenia pracovného pomeru, sa vzťahuje ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého tieto písomnosti, a teda aj výpoveď, musí byť doručená zamestnancovi do vlastných rúk.

Z ust. § 38 ods. 4 Zákonníka práce vyplýva, že povinnosť zamestnávateľa doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec písomnosť prevezme, alebo len čo ju pošta vrátila zamestnávateľovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca a účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec prijatie písomnosti odmietne.

Odvolací súd aj vo svojom uznesení zo dňa 31.03.2014 č.k. 8CoPr 9/2013-550 uviedol že výpoveď musí zamestnávateľ doručiť zamestnancovi do vlastných rúk, a to nielen v prípade doručovania písomnosti poštou, ale aj v prípade doručovania na pracovisku, v byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý, a preto za doručenie písomnosti, ktorú je podľa Zákonníka práce potrebné doručiť do vlastných rúk, nemožno považovať len ponechanie písomnosti na stole počas rozhovoru so zamestnancom v súvislosti so zrušením jeho pracovného miesta, keď ani v úradnom zázname z tohto pohovoru nie je uvedené, že by prítomné pracovníčky odporcu počas pohovoru pred odchodom navrhovateľa z miestnosti pristúpili k vykonaniu aktu doručenia výpovede navrhovateľovi. Súd prvého stupňa v súlade s týmto právnym názorom odvolacieho súdu sa zaoberal v ďalšom konaní tým, či zo strany pracovníčok odporcu,

vykonávajúcich s navrhovateľom pohovor dňa 08.07.2011 došlo na tomto pohovore aj k vykonaniu aktu doručenia výpovede navrhovateľovi, správne pritom vychádzal z vykonaného dokazovania najmä písomným úradným záznamom so zamestnancom v súvislosti so zrušením pracovného miesta z 08.07.2011 a zo svedeckých výpovedí svedkýň Z.. T. G. R. X., ktorými dôkazmi bolo nesporne preukázané, že na tomto pohovore bola navrhovateľovi daná možnosť výberu formy skončenia pracovného pomeru dohodou alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a navrhovateľ sa k spôsobu skončenia pracovného pomeru odmietol vyjadriť s odôvodnením, že čaká na odpoveď vo veci podanej sťažnosti generálnej riaditeľke. Následné vyjadrenie svedkyne Z.. T. na adresu navrhovateľa, že týmto považuje výpoveď za doručení, o čom začala písať úradný záznam, aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za vykonanie aktu doručenia výpovede pracovníčkou odporcu navrhovateľovi do vlastných rúk. Nesporné je, že počas pohovoru s navrhovateľom boli na stole položené listiny, a to nielen výpoveď, ale aj dohoda o skončení pracovného pomeru, avšak žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by svedkyňa Z.. T.Á. pred jej konštatovaním, že výpoveď považuje za doručení, aj informovala navrhovateľa o tom, že mu doručuje dokument obsahujúci výpoveď, so súčasným podaním zamestnávateľom podpísanej výpovede navrhovateľovi do jeho rúk. Keďže nebolo preukázané, že by pracovníčka odporcu Z.. T.Z. počas pohovoru s navrhovateľom dňa 08.07.2001 pristúpila k vykonaniu pokusu fyzického odovzdania výpovede navrhovateľovi, nebol teda preukázaný ani pokus o doručenie výpovede odporcom navrhovateľovi a vzhľadom na to nemohlo dôjsť zo strany navrhovateľa ani k jeho zmareniu, a preto odvolací súd posúdil námietky odporcu uvedené v jeho odvolaní, týkajúce sa zmarenia doručenia výpovede navrhovateľovi, konaním navrhovateľa, ako nedôvodné.

Správne preto súd prvého stupňa posúdil návrh navrhovateľa v časti určenia neplatnosti výpovede odporcu danej navrhovateľovi dňa 08.07.2011 a v časti náhrady mzdy ako dôvodný.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej zamietol návrh navrhovateľ na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady mzdy, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď zamietnutie návrhu v tejto časti odôvodnil tým, že Zákonník práce úroky z omeškania neupravuje a subsidiarita ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka s poukazom na ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce je vylúčená.

Z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce účinného v čase skončenia pracovného pomeru navrhovateľa vyplýva, že predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy v zmysle tohto ustanovenia je, že zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ďalej, že zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, pričom táto náhrada mzdy patrí zamestnancovi odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie o neplatnosti výpovede má deklaratórnu povahu, keď iba potvrdzuje existujúci právny stav, a týmto rozhodnutím nevzniká právo na náhradu mzdy ako hmotnoprávny nárok, vyplývajúci z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého právo na náhradu mzdy v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru vzniká zamestnancovi odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby bol ďalej zamestnávaný. Z ust. § 129 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak a v zmysle § 132 Zákonníka práce sa toto ustanovenie vzťahuje aj na náhradu mzdy. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru preto dochádza u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť, a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Keďže Zákonník práce neupravuje výšku úrokov z omeškania, treba postupovať podľa občianskoprávných predpisov, a to podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Uvedené závery sú plne konformné s doterajšou ustálenou súdnou praxou (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 116/2008, sp.zn. 6 Cdo 246/2010, sp.zn. 2 Cdo 76/2011), od ktorej nebol dôvod sa ani v danej veci odkloniť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, v ktorej zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady mzdy, ako aj v časti náhrady trov konania, ako výroku závislého od rozhodnutia o napadnutom výroku (§ 212 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil, keď v časti, týkajúcej sa úrokov z omeškania, vychádza rozhodnutie súdu prvého stupňa z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho súd prvého stupňa nedostatočne zistil v tejto časti skutkový stav a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 224 ods. 3 O.s.p. súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.